

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Варна, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Марин Цв. А.

Членове: Деян Ив. Денев
Петър Митев

при участието на секретаря Теодора Св. Иванова
в присъствието на прокурора Я. П. Й.
като разгледа докладваното от Марин Цв. А. Въззивно наказателно дело от частен характер № 20243100600123 по описа за 2024 година

Предмет на въззивна проверка е присъда № 287 от 22.11.2023г по Н ЧХД № 346 по описа на ВРС, двадесет и осми наказателен състав за 2022г. Жаленият съдебен акт е осъдителен за подс. **Т. А. М.**, като същият е признат виновен в това, че на 13.08.2021г. в гр.Варна, причинил на Х. П. Н. лека телесна повреда, изразяваща се в разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК – временно разстройство на здравето неопасно за живота - престъпление по чл. 130, ал.1 от НК,

На основание чл.78а от НК подсъдимият е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание - ГЛОБА в размер на 1100 /хиляда и сто/ лева.

С присъдата на основание чл.45 от ЗЗД подс.Т. А. М. е осъден да заплати на частния тъжител Х. П. Н. сумата от 850/осемстотин и петдесет/ лева, представляваща обезщетение за претърпени в резултат на деянието неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането до погасяване на задължението, като за разликата до претендираните 2000 лева искът е отхвърлен като недоказан.

Подс.Т. М. е осъден да заплати: направените по делото разноски в размер на 350 /триста и петдесет/ лева в полза на бюджета на Висшия съдебен съвет по сметка на Районен съд – Варна; държавна такса в размер на 50 /петдесет/ върху уважения граждански иск и 12 /дванадесет/ лева в полза на частния тъжител Х. П. Н. , като сторени по делото разноски.

Въззивното производство е образувано по бланкетна жалба, с която се твърди, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна, като се навеждат всички основания за това претендира, като алтернативно се правят искания за оправдаване на подсъдимия, за връщане на делото за разглеждане от друг състав или да се намали наложеното наказание.

В допълнително писмено изложение от името на частният тъжител, неговият повереник – адв. Ал.А. от АК Варна акцент се поставя на допуснатите нарушения на процесуалните правила свързани пред всичко с оценката на доказателствата които са оформени в две групи. Очертавайки ги, като едната състояща се от майката и брата на частния тъжител се прави извод, че това са лица пряко заинтересувани от изхода на делото. За другата група състояща се от свидетели-непосредствени очевидци на случилото, без роднинска връзка се мотивира становище, че съдът е следвало да ги кредитира. Упрек се отправя към съда, че безспорните противоречия къде се е намирал свид.С.Н. по време на деянието и за механизма на извършването му, наред с липсата на наранявания по главата и раменете на частния тъжител, които да са причинени от удар /обективизирано в приетата и приобщена СМЕ/, са били установени, намерили са място в мотивите, но са оценени в обратния смисъл. Според защитата последното е порок свързан с това, че за подсъдимия остава неясно каква точно е била волята на съда и по какъв начин следва да се кредитират събраните свидетелски показания.

На следващо място според жалбата съдът е постановил своя съдебен акт при превратно тълкуване на фактическата обстановка, че е било налице и повторно нанасяне на удари на тъжителя от страна на подсъдимия, както и че поради наличието на пряка причинно следствена връзка между извършеното от подс.М. и последвалото падане от стола на частния тъжител, следвало подсъдимият да носи наказателна отговорност за причинените на Хр.Н. увреждания- контузия на главата, охлузна рана по главата, контузия на дясна раменна става каквито всъщност липсват съгласно заключението на СМЕ.

Оспорва се и уважената част от предявеният граждански иск, като се изразява виждането, че същата се явява несправедливо завишена и неотговаряща на събраните писмени и гласни доказателства. В заключение се иска присъдата да бъде изменена чрез оправдаването на подсъдимият, алтернативно да се върне делото за ново разглеждане на първоинстанционния съд, поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила довели до ограничаване на процесуалните права на обвиняемият и неговият защитник или пък да се намали размера на наложеното наказание.

В съдебно заседание повереника на частният тъжител оспорва изцяло въззивната жалба и моли присъдата да бъде потвърдена

Частният тъжител се явява лично и взема становище в съответствие с казаното от повереника.

Защитника на подсъдимият поддържа жалбата по наведените в нея основания и развива доводи в тази насока. Желает при условията на алтернативност оправдаването на подсъдимия, връщането на делото или намаляване на наложеното наказание

Подсъдимият, редовно призован не се явява и не взема становище по делото.

Съобразявайки посоченото по-горе и доказателствата по делото настоящият състав на окръжния съд намира въззивната жалба за **неоснователна** по следните съображения:

Първоинстанционното съдебно производство е било образувано по частна тъжба на Х. П. Н. срещу подсъдимият Т. А. М. за престъпление по чл.130,ал.1 НК .

Наведените фактически обвинения са били подложени на проверка в първоинстанционното съдебно следствие. В неговия ход ВРС е приел за установена, следната фактическа обстановка:

Семействата на частния тъжител Х. Н. и на подс.Т. М. живеели в една къща на ул.***** в гр. Варна и ползвали общ двор. Те не се разбирали, като имали спор относно ползването на общите част в имота и на местата за паркиране пред двора. На 13.08.21г. вечерта ч.тъжител Х. Н. излязъл на двора и седнал на масата пред тяхната част от къщата, а брат му – св. С. Н. отишъл до магазина за цигари. През това време подс.М. вечерял със семейството си

на двора. В продължение на дразгите им относно местата за паркиране, подс.М. обвинил ч.тъжител Н., че заради него синът му е повредил автомобила си и поискал да му плати. След размяна на реплики по този въпрос, подс.М. се приближил и нанесъл на Хр. Н. удари в областта на главата. В резултат на тях последвало отместване на Н. назад, като се счупил пластмасовия стол, на който той седял и последният ожулил рамото и главата си в стената на къщата. Той се прибрал вътре и се обадил на брат си – св. Ст. Н., който се върнал и с влизането в двора попитал „Кой бие брат ми“. Последвала свада, включително сбиване, като подс.М. нанесъл още удари в областта на лицето на Хр. Н. и ритнал св. Ст. Н. в глезена. На Хр. Н. били причинени контузия на главата, охлузна рана по главата, контузия на дясна раменна става, ожулвания по задната повърхност на гръдния кош и пояса в подлежащата повърхност. В своята съвкупност уврежданията обусловили временно разстройство на здравето , неопасно за живота. Хр. Н. имал болки около седмица, през което време не ходил на работа.

По делото е назначена Съдебно медицинска експертиза по писмени данни за освидетелстването на частния тъжител и св. С. Н., която дава заключение, че :

- от представеното Медицинско удостоверение № 848/2021год. се установява, че Х. П. Н. е получил контузия на главата, охлузна рана по главата, контузия на дясната раменна става, ожулвания по задната повърхност на гръдния кош и поясната област. Описаните травматични увреждания са резултати на удари и тангенциално действие (триене) с или върху твърди, тъпи предмети и биха могли да се получат по време и начин съобщени в Тъжбата по делото, а именно при падане /събаряне/ от стол, удари реализирани в областта на главата, задната повърхност на гръдния кош и пояса в подлежащата повърхност.

В своята съвкупност описаните травматични увреждания са обусловили временно разстройство на здравето неопасно за живота.

Травматични увреждания от този вид обичайно отзвучават в рамките на 15-20 дни след получаването им.

От представеното Медицинско удостоверение № 849/2021год. се установява, че С. П. Н. е получил навяхване на дясната глезенна става.

Описаното травматично увреждане е резултат на действие на твърди тъпи предмети и би могло да се получи по време и начин съобщени от пострадалия в съдебно заседание, вкл. при ритане залитане и форсирано извиване на дясното ходило.

Навяхването на дясната глезенна става обуславя временно разстройство на здравето неопасно за живота.

Установените на 14.08.2021год. травматични увреждания и са двамата освидетелствани, са с давност до 1-2 денонощия преди проведените прегледи.

В съдебно заседание заключението се поддържа. Вещото лице е разяснило, че контузията на главата е по-обща диагноза свързана с по-странични структури от раната. Контузията на главата води до главоболие, каквито оплаквания е имало при прегледа в спешно отделение. Това общо увреждане, което е по-широко, е причинено от удара, който е причинил охлузната рана. Няма данни за други удари. В случая охлузната рана и ожулването се причиняват от удар с предмет или върху предмет, който притежава или подчертани ръбове, или груба обвързаност, тоест тази охлузна рана не може да бъде причинена от удар с юмрук. Охлузването е възможно да се получи при удар в мазилка, в стена, в предмет, притежаващ груба повърхност или груби ръбове. Нанесени удари не могат да бъдат изключени, но няма травматични увреждания, описани, които да са с категоричност само от удари с юмруци, например. Тези травми, които са описани, биха могли да се получат с еднократно падане, като различните части, травмирани части, са в различни повърхности ударени, в смисъл на стена, подлежащи предмети, на земята и т.н. Падане назад и надясно може да причини тези травми, тъй като травмите са в областта на главата дясна раменна става, която би могла да се получи и при подпиране на ръката, тоест да се травмира рамото при подпиране на изпъната ръка, както и по задната повърхност на гръдния кош и в поясната област, тоест падане назад и надясно, тъй като е травмирана дясната раменна става, но и при падане изцяло назад пак може да се подпре на дясната страна. Ако падането е в резултат на нанесен удар, теоретично ударът трябва да е по предната част на лице, тяло.

Фактическата обстановка, която ВОС намери за правилно установена, ВРС е възприел въз основа на гласни и писмени доказателства и доказателствени средства които подробно са описани в мотивите и

подложени на проверка и анализ.

Като неконкретни и повърхностни ВРС е намерил показанията на св.Ч. и на св.С. относно случилото се на 13.08.21г. Същите правилно не са кредитирани, тъй като те са в противоречие с гласните показания на св. Ст.Н. и П. Н.а и не на последно място на изготвената СМЕ. На практика същите изключват физическия контакт между подсъдимия и частният тъжител, който е факт доказан без никакви съмнения.

Правилна е оценката на показанията на С. Н. и П. Н.а. Независимо от родството с частния тъжител същите се отличават с коректност, изчепателност в съответствие с възможностите им за възприятия на един или друг факт, житейски и формално логични. Подкрепени от писмените доказателства правилно са кредитирани в цялост, а виждането на защитата за тяхна противоречивост е отхвърлена законосъобразно. С необходимия правен усет ВРС се е позовал на достоверността на показанията на С. Н. въз основа и на получените от него наранявания по време на инцидента, макар и това да е било извън предмета на доказване.

Внимание съдът е обърнал и на писмените доказателства по делото – мед. удостоверения, листи за преглед на пациент, справка за съдимост, писма на Второ РУ-Варна от 18.05.22г. и от 15.03.22г., молба от П. Н.а от 12.05.22, копие от информационна карта за дейност на наряда на МВР, копие от доклад за проверени лица и ПС, протоколи за предупреждение, справки от НС 112, справка от 06.04.22 г. на Второ РУ, които правилно са кредитирани като подкрепящи обвинителната теза.

Вярна оценка е дадена и на предоставените по делото записи, предявени на страните по надлежния в НПК ред.

С нужното внимание е ценено и кредитирано заключението на изготвената по делото СМЕ, тъй като същото е обективно, безпристрастно и компетентно дадено.

Пропуск на ВРС е да отдели внимание на обясненията на подсъдимия, но същите правилно са изключени като недостоверни в своята същинска част. Той отрича участието си в деянието което следва да бъде прието като защитна теза на която има неизменно право. Тя обаче е опровергана изцяло от кредитираните гласни показания и заключението на СМЕ.

Въз основа на така посочената фактическа обстановка, верен е извода на

съда относно материално правната оценка на деянието, че подсъдимият е извършил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 130 ал. 1 НК.

ВРС е изложил подробни мотиви за обективната и субективна страна на деянието, които ВОС намира за правилни, солидаризира се с тях и не е нужно да ги преповтаря, в цялост освен тези за формата на вината до колкото в жалбата се навеждат твърдения, че не са установени наранявания в резултат на преки удари от страна на подсъдимият.

По отношение на гражданския иск.

Съобразявайки произнасянето си в наказателно – осъдителната част на съдебният акт, съдът правилно е преценил, че съгласно нормата на чл.45 от ЗЗД следва да бъде ангажирана и гражданската отговорност на подсъдимия за деликт. Посочено е, че М. е извършил деянието виновно, като в пряка причинна връзка от него за ч. тъж.Н. са последвали неимуществени вреди. Акцент е поставен на събраните доказателства, че Н. е изпитвал болки в продължение на около седмица, през което време не е ходил на работа, а според заключението на СМЕ установените наранявания обикновено отзвучават в по продължителен период от 15-20 дни. Законосъобразно, по справедливост и в съответствие с практиката ВРС е отмерил обезщетение в размер от 850 лева, а за горницата до претендираните 2000 лева искът е отхвърлен като недоказан.

-

По отношение на твърденията във въззивната жалба:

По горе бяха обобщени възраженията във въззивната жалба ,поради което не е нужно те да се повтарят детайлно, но същите следва да получат отговор в настоящото решение.

Възражението за противоречие в показанията на групата свидетели подкрепящи обвинителната теза, не съответства на действителността. Такова възражение е правено и в хода на съдебното производство пред първоинстанционния съд. За това и то е получило своя мотивиран отговор в мотивите към атакувания акт. Въпросът къде е бил свид.С.Н. по време на деянието и за механизма на извършването на деянието е изяснен и останал

спорен само за защитата. В тази връзка нараняванията по главата и раменете на частния тъжител, които да са причинени от удар не са оценени в обратния на заключението смисъл. Ясно ВРС е посочил, че от ударите които пряко са нанесени пострадалия би могъл да изпита само болка и страдание и че същите не са оставили видими медико-биологични признаци. Квалификацията обаче по чл.130,ал.1 от НК се обуславя от падането на пострадалия, което е в причинна връзка с категорично установените телодвижения извършени от подсъдимия спрямо тялото на пострадалия. Впрочем посоченото е предмет и на второто възражение в жалбата, което според защитата е превратно тълкуване на фактическата обстановка.

Възраженията са неоснователни до колкото в съдебното производство ВРС непосредствено е събрал и оценил всички налични доказателства с допустимите от НПК средства. Известно е, че формирането на вътрешното убеждение е възможно само въз основа на онези доказателства, които са събрани и проверени при спазването на посочения принцип. Съдът е изпълнил задължението си по закон да посочи кои доказателства отхвърля като недостоверни и за причините за това му действие.

Още веднъж следва да се припомни, че доктрината и съдебната практика са категорични, че съзнаването от подсъдимия за нанесени удари, със или без оръдие по части на човешкото тяло сред които могат и да бъдат жизненоважни, обуславят предвиждането на общественноопасните последици на деянието – причинени телесни увреждания. Ведно с демонстрирано желание или само допускане на този резултат, т е указват на пряк или евентуален умисъл като форма на вина. ВКС е последователен в становището, че за умисъла при телесните повреди /и убийствата/ е характерна една неопределеност /алтернативност/ на представите на дееца, който съзнава обществената опасност на извършеното и предвижда най-общо два или повече възможни вредоносни резултата и иска /или допуска/ настъпването, на който и да е от тях. За да определи формата на вината за всеки един конкретен случай, съдът следва да вземе предвид и обсъди не само субективното становище на дееца, но всички налични обективни признаци на деянието.

В случая е безспорно установено, че подсъдимият посредством нанесен удар е искал да причини някаква телесна повреда. Дори и да се приеме, че е

целял лека такава по смисъла на чл.130,ал.2 от НК, то като се има предвид телосложението на пострадалия, обстановката при която е извършено деянието той допускал, че може да настъпи по-тежък резултат и въпреки наличието на тази представа не се е възпрял да осъществи действията си. При падането, предизвикано от удар в тялото, пострадалият е получил инкриминираните увреждания в подлежащата повърхност. В този смисъл са и мотивите към атакувания съдебен акт.

В допълнение към горното следва да се отбележи, че ВРС е съобразил и писмените доказателства и това е отразено ясно в мотивите. Вярно, е че не са коментирани съставените протоколи по чл.65 ЗМВР на частния тъжител и свидетелите, но този факт е извън предмета на доказване и не опорочава фактическите и правни изводи. Впрочем упрек ВРС търпи, че не е коментирал протокола съставен на подсъдимия по чл.65 на МВР на инкриминираната дата , което позволява на защитата да прави невярното твърдение, че такъв протокол изначално липсва, макар и същия да е приложен в делото. Същия разбира се следва да се отнесе към доказателствената съвкупност на обвинителната теза, на фона това, че при извършената полицейска проверка изобщо не са установени лица с фамилии Ч. и С. на адреса на подсъдимия, по късно откликнали се като свидетели очевидци в настоящото производство.

С оглед наведеното твърдение за явна несправедливост на наказанието , ВОС намери , че такава не е налице. ВРС е отмерил наказание в близост до предвидения в закона минимум, съобразявайки всички налични смекчаващи вината обстоятелства и имущественото състояние на дееца. Приложението както на чл.78а от НК, така и на определеното административно наказание “глоба“ в размер на хиляда и сто лева е законосъобразно и справедливо.

При служебната проверка не се установиха, процесуални нарушения при провеждане на първоинстанционното производство, които да обосновават отмяна на съдебния акт.

По изложените съображения първоинстанционната присъда следва да се потвърди изцяло, поради което на основание чл.338 от НПК настоящият състав на окръжния съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ИЗЦЯЛО е присъда № 287 от 22.11.2023г по Н ЧХД
№ 346 по описа на ВРС, двадесет и осми наказателен състав за 2022г.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____